

Kestvusaasta 2010

Aasta lõpus meeldib meile ikka veidi selja taha vaadata ja meenutada. Praegu, kui enamik kestvushobuseid on hooaja lõpetanud ja koguvad jõudu järgmiseks, võiks anda olnule hinnangu.

ANNE ROHTLA

Eestis toimus 2010. aastal 8 kestvusratsutamise võistlust, millel osales 92 võistlejapaari.

Tiitlivõistlustel osalejate arv on saavutanud stabiilsuse või isegi kasvanud. Võistlejad on muutunud professionaalsemaks, hobuste eest hoolitsetakse targemini, seda näeb eriti suurema kogemusega sportlaste puhul. Pika sammu edasi on teinud Eesti kestvusratsutamine rahvusvahelises plaanis. FEI võistlustel on eestlased võistelnud sel aastal 5 korral. Võidetud on mitmeid medaleid ja rosette. CEI3* 160 km läbinute hulk kolmekordistus. Eestlasi leiab FEI kestvusratsutamise edetabelis arvestatavatelt kohtadelt.

Mis võiks olla parem?

Kindlasti sportlaste teadlikkus kestvusratsutamise treenimise ja võistlemise protsessist. Rohkem tahaks näha algajate huvi koolituste ja võistluste vastu. Üks asi on uurida teooriat, teine see oma silmaga võistlustel üle vaadata või läbi teha. Väga hea kogemuse saab end kogunud sportlasele hoolidajaks pakkudes.

Natuke on kostunud nurinat võistluste korralduse suhtes. Nagu teada, on kõigi rahalised võimalused tagasihoidlikud. Kuid see ei tohiks olla takistuseks täpsusele, hoolivusele ja enese võistluse korraldamise nõudmisega kurssi viimisele. Võistlusel peaks olema alati võistlusnumbrid, vetalal peab olema võimalikult sile traavirada, võistlusrada peab olema täpselt mõõdetud,

finišisirge peab olema kõigile ohutu jne. Kestvusratsutamise komitee kutsub kõiki võistluste korraldajaid tegema tihedat tööd komitee liikmetega, et nõu ja abi küsida. Meie kõigi huvides on näha võimalikult ideaalilähedaselt korraldatud võistlusi.

Ratsaliiduga on kestvusratsutajatel kena koostöö, meie tegemiste vastu tuntakse huvi, saame

võimalusel toetust. Vahel tunneme puudust juhatuse liikmete huvist. Oleks kena mõnda neist näiteks tiitlivõistluste autasustamistsereemoonial näha.

Ootame põnevusega järgmist kestvusratsutamisaastat!

>> Vasakul Kairit Kalbre ja Filly Bella, paremal Marylin Uusna ja Nero. Foto: Ago Ruus

Tagasivaade lõppenud hooajale

ÕNNE HALLIKO,
kestvusratsutamistreener

Möödunud hooaeg läks hästi. Palju noori ratsutajaid on kestvusratsutamisega liitunud. Kahjuks mõned, kes ei pidanud ala piisavalt atraktiivseks, siiski loobusid. Mõnele jälle oli piinarikas veeta tunde sadulas.

Oma esimesed stardid tegi 2010. aastal kokku 11 noort ja 5 seniiori. Soovime kõigile jaksu ja meeldivaid pikki tunde sadulas ning loodame ka järgmisel aastal neid radadel kohata.

Selle hooaja tähtsaks märgiks on kindlasti Eesti FEI taseme võistlejate rohkus, tervelt 7 on FEI litsents. Eriti hea meel on, et rahvusvahelisi starte tegema on lisandunud üks noorratsanik -- Merilyn Uusna Neroga. Loodame, et ta leiab jõudu ja tahtmist järgmistelgi aastatel jätkata. Lootust on, et FEI tasemel alustab veel noori.

Kairit Kalbre aasta algas natuke pahasti. Esimesel FEI võistlusel Soomes ei saanud ta osaleda, sest Baltimor vigastas kopli jalga. Jalg paranes küll ilusti, aga hooaja algus oli rikutud. Aasta suurim eesmärk – plaan osaleda juunioride EM-il Saksamaal – ei täitunud. Paar päeva enne väljasõitu suutis tavaline väike kivike tavalisel kruusateel tekitada Baltimoril suure lonke. Kuigi võistlus oli alles nädala pärast, soovitas meie ihuvetarst Andres Tuvi mitte võtta nii pikka sõitu ette. Kurb. Hooaeg lõppes vähemalt ilusasti, läbisime koos Virge Lauri ja Filly Bellaga oma esimesed 160 km, mis on väga suur saavutus.

Kindlasti võiks nimetada meie tublimateks selle aasta „pesamunasid“ – Brenda Prantsi (11 a) ja Berit Truutsi (9 a).

Brenda näitas üles suurt julgust oma jonnaka hobusega, kes ei olnud vaimustuses vahefinišist rajale minekust. Brenda suutis oma

Brenda Prants ja Samurai JR koos treener Õnne Hallikoga.
Foto: Ago Ruus.

rahuliku ja nõudliku olemisega alati kõik sõidud lõpetada.

Berit võistles eesti tõugu hobusega, kes pole just tavaline rännakuhobune, kuid sellele vaatamata olid nad kõrgetel auhinnalistel kohtadel mitmel tiitlivõistlusel.

Siit ka üleskutse proovida julgelt oma hobi- ja lemmikhobusega kestvusratsutamisevõistlustel osaleda. Nad võivad teid meeldivalt oma vastupidavusega üllatada. Vaja on vaid rahulikku ettevalmistust ja tarka sõitu, ei ole vaja mingeid supertuliseid galopihobuseid.

Tilga tõrva meepotti lisas algajate üle jõu käiva kiiruse valik

võistlustel oma hobustega, mille tagajärjel nii mõnigi hobune sai tõsise vigastuse.

Algajatele ja noortele paneks südamele, et nad mõtleksid oma hobuse tervisele. Esimesi starte tehes tabab paljusid meeletu võistlushasart, ei hinnata adekvaatselt tegelikku treenitust ning valmisolekut vastavaks kiiruseks. Tihti saavad hobused suurest „galopivõidusõidust“ vigastusi, mis võivad jäädavalt karjääri rikkuda. Enne, kui üldse alustada võistlemist, tasub avada ratsaliidu kodulehekülge, seal on võimalus analüüsida mitme aasta tulemusi. Seejärel võiks määrata oma hobuse traavikiiruse, et keskmine ei tuleks üle 15–16 km/h – isegi see on alustuseks liiga kiire. Praegused „superstaarid“ on kõik algaastatel tasa ja targu alustanud, tasuks võtta eekuju.

Hoidke oma hobuseid. Selleks, et läbida korraga 100 ja rohkem kilomeetrit, vajavad nii nemad kui ka ratsutaja ise mõneastast treeningut.

Soovin kõigile rahulikku meelt ja kannatlikkust uuel aastal!

Berit Truuts ja Amanda.
Foto: Ago Ruus